

ROBERT
GALBRAITH
***SYSIMÜSTA
SYDÄN***

Suomentanut Ilkka Rekiaro
Runokatkelmät suomentaneet
Riina Vuokko ja Sirkka-Liisa Sjöblom

Helsingissä Kustannusosakeyhtiö Otava

Englanninkielinen alkuteos

The Ink Black Heart

Copyright © J.K. Rowling 2022

First published in Great Britain in 2022 by Sphere

The moral right of the author has been asserted.

Suomenkielinen laitos © Kustannusosakeyhtiö Otava 2022

Sitaatin William Shakespearen Othellosta suomentanut Paavo Cajander

Sitaatin ”Korkean runosta” teoksessa Eddan jumalrunot suomentanut Aale Tynni

Sitaatin Emily Dickinsonin runosta XIX: *Käärme* sivulla 539 suomentanut

Sirkka Heiskanen-Mäkelä

ISBN 978-951-1-44964-5

OTAVA
KIRJAPAINO

Keuruu 2022

Omistettu Stevelle ja Lornalle,
perheelleni, ystäväilleni ja kahdelle
anomian torjujalle, rakkaudella

*On kahdenlaista pimeyttä. Toinen yö...
ja toinen sokeus.*

Elizabeth Coleridge
Epäily

PROLOGI

Sydämen vammat ovat usein kuolettavia.

Henry Gray
Gray's Anatomy

1

*Miks loit sa minuun silmäyksen
ja jäit mua katsomaan?
Ei mikään jälkeen hetken sen
voi olla ennallaan.*

Mary Elizabeth Coleridge
Hetki

Kaikista hotelli Ritzin Rivoli-baarissa sinä torstai-iltana istuvista pariskunnista silmiinpistävästi parhaimmin viihtyi pari, joka ei itse asiassa ollut pari.

Cormoran Strike ja Robin Ellacott, yksityisetsivät, liikekumppanit ja oman ilmoituksensa mukaan parhaat ystävät, juhlivat Robinin kolmekymmentävuotispäivää. Molemmat olivat olleet hiukan kiusaantuneita saapuessaan baariin, joka muistutti art deco -korurasiaa – seinät olivat tummaa puuta ja kullanväriä ja maitolasipaneelit aitoa Laliqueta – kiusaantuneita, koska tajusivat tämän tapaamisen ainutlaatuisiksi niiden lähes viiden vuoden valossa jotka olivat toisensa tunteneeet. He eivät olleet ennen päättäneet istua iltaa yhdessä muutoin kuin työn merkeissä, ilman että läsnä olisi ystäviä tai työtovereita tai verukkeena tapaturma (nimitäin muutama viikko aiemmin Strike oli vahingossa iskenyt yhtiökumppaninsa kummankin silmän mustaksi ja yrittänyt korvata sen hakemalla curryannokset).

Vielä poikkeuksellisempaa oli se, että kumpikin oli nukkunut riittävästi ja oli edukseen. Robinilla oli yllään vartalonmyötäinen sininen mekko, hän oli pessyt hunajanväriset hiuksensa ja jättänyt ne auki, ja hänen yhtiökumppaninsa huomasi baarin miesasiakkaiden ihailevat katseet Robinin lipuessa ohi. Strike oli jo kehunut kauniiksi Robinin kaulakuopassa lepäävää opaalia, jonka tämä oli saanut syntymäpäivälahjaksi vanhemmiltaan. Opaalia kehystävät pienet timantit kimaltelivat kuin sädekehä baarin kullanhoitoisissa valoissa, ja aina kun Robin liikahti, syvällä opaalin sisällä tuikki tulipunaisia kipinöitä.

Strike oli sonnustautunut italialaiseen pukuun, joka oli hänen suosikkinsa ja johon kuului valkoinen paita ja tumma solmio. Hän muis-

tutti entistä enemmän nenänsä ruhjonutta, hieman ylipainoista Beethovenia kun oli ajanut äskettäin kasvattamansa parran, mutta lämmin hymy, jonka tarjoilija soi Strikelle ojentaessaan tälle ensimmäisen Old Fashionedin, palautti Robinin mieleen, mitä hänen ex-miehensä uusi vaimo Sarah Shadlock oli kerran sanonut Strikesta:

”Hän on kumman hurmaava. Hiukan kolhiintuneen näköinen, mutta se ei ole koskaan häirinnyt minua miehissä.”

Miten Sarah olikaan valehdellut: hän oli aina pitänyt siloposkisen komeista miehistä, mistä oli osoituksena hänen hellittämätön ja lopulta onnistunut Matthew-jahtinsa.

Strike ja Robin istuivat vastakkain leopardikuvioisen kankaan verhoamilla tuoleilla kahden hengen pöydässä. Aluksi he lievittivät hienoista vaivautuneisuuttaan puhumalla työasioista. He keskustelivat etsivätoimiston vireillä olevista toimeksiannoista siihen asti, kunnes kumpikin joi väkevän cocktailin, minkä jälkeen heidän yhä äänekkäämpi naurunsa alkoi herättää niin baarimestareiden kuin asiakkaidenkin huomiota. Pian Robinin silmät loistivat kirkkaina ja kasvot punoittivat hivenen, ja jopa Strike, joka oli seuralaistaan huomattavasti kookkaampi ja jolla oli hyvä viinapää, oli nauttinut sen verran bourbonia että tunsi olonsa mukavan letkeäksi ja köykäiseksi.

Toisten cocktailien myötä keskustelu ajautui henkilökohtaiseen suuntaan. Strike, rocktähten avioton lapsi, joka oli tavannut isänsä vain kahdesti, kertoi Robinille, että hänen toinen sisarpuolensa, Prudence, halusi tavata.

”Mihin hän sijoittuu kuvioissa?” Robin kysyi. Hän tiesi Striken isän olleen naimisissa kolmesti ja Striken olevan seuraus yhden yön seksistä naisen kanssa, jota lehdissä yleensä luonnehdittiin ”superbändäriksi”, mutta muilta osin sukupuu oli Robinilta hämärän peitossa.

”Hän on toinen meistä kahdesta aviottomasta”, Strike sanoi. ”Muu-taman vuoden minua nuorempi. Hänen äitinsä oli se näyttelijä, Lindsey Fanthrope, jos olet kuullut. Taustaltaan mustaa ja valkoista sukua. Hän on esiintynyt vaikka missä. *EastEnderesissä*, *The Billissä*...”

”Haluatko sinä tavata Prudencen?”

”En ole varma”, Strike myönsi. ”Väkisinkin tuntuu, että minulla on jo muutenkin tarpeeksi sukulaisia. Hän on myös terapeutti.”

”Minkä koulun?”

”Jungilainen.”

Striken ilme, jossa oli sekä inhoa että varautuneisuutta, sai Robinin nauramaan.

”Mitä vikaa jungilaisissa terapeuteissa on?”

”No jaa... Viesteistä päätellen hän oikeastaan vaikuttaa mukavalta, mutta...”

Striken tapaillessa oikeita sanoja hänen katseensa osui Robinin pään taakse pronssipaneeliin, joka esitti joutseneksi kuvattua Zeusta yhtymässä alastomaan Ledaan.

”...hän sanoi, ettei hänelläkään ole ollut helppoa sellaisen isän kanssa. Mutta kun kuulin, mikä hän on ammatiltaan...”

Strike vaikenä. Hän joi taas bourbonia.

”Ajattelit että hän teeskentelee?”

”Ei varsinaisesti teeskentele...” Strike huokaisi. ”Olen kuullut riittävän monelta pilipalipsykologilta, miksi minä elän sellaista elämää kuin elän ja miten se juontuu niin sanotusta perhetaustastani. Prudence kirjoitti yhdessä viestissä kokeneensa ’parantavaksi’ antaa Rokebylle anteeksi. Mutta hitot me siitä”, Strike sanoi yhtäkkiä, ”nyt on sinun syntymäpäiväsi, joten puhutaan *sinun* perhetaustasi. Mikä isäsi on miehiään? Et ole kertonut.”

”Ai enkö?” Robin kysyi lievästi yllättyneenä. ”Hän on lammaslääketieteen professori.”

Strikella meni cocktailia väärään kurkkuun.

”Mikä nyt huvittaa?” Robin kysyi kulmat koholla.

”Sori”, Strike sanoi ja yski ja naureskeli yhtä aikaa. ”Odotin vain jotain aivan muuta.”

”Tiedoksesi: hän on melkoinen asiantuntija alallaan”, Robin sanoi esittäen narkästynyttä.

”*Lammaslääketieteen* professori.”

”Mitä nauramista lammaslääketieteessä on?” Robin kysyi, kun Strike purskahti uudestaan nauruun.

”En tiedä, ymmärtäisin *hammaslääketieteen*”, Strike vastasi. ”Mutta *lammaslääketiede*...”

”Lapsena laskin kuinka monta kirjainta on *lammaslääketieteen professorissa*”, Robin sanoi.

”Vaikuttavaa”, Strike sanoi, siemaisi bourbonia ja yritti näyttää totiselta. ”Kerrohan, milloin hän kiinnostui lampaista? Oliko kiinnostus yleisluontoista vai saiko jokin tietty lammas hänet syttymään, kun hän oli –”

”Strike, ei hän sekaannu lampaisiin.”

Striken seuraava naurunpuuska sai päät kääntymään.

”Isän isoveli peri kotitilan, joten hän opiskeli eläinlääkäriksi Durhamissa ja erikoistui – lakkaa hitto vie hekottamasta! Hän on myös ammatillisen aikakauslehden päätoimittaja.”

”Älä vain sano, että lehti kertoo lampaista.”

”Kyllä vain. Lehden nimi on *Lampaanhoito*”, Robin virkkoi, ”ja ennen kuin kysyt, siinä ei ole ’Lukijoiden lampaita’ -kuvasivuja.”

Tällä kertaa koko baari kuuli Striken naurunrämäkän.

”Shh!” Robin sanoi hymyillen vaikka tiedosti monien silmäparien kääntyneen heihin päin. ”Emme halua porttikieltoa toiseenkin lontoolaisbaariin.”

”Emme kai saaneet porttikieltoa American-baariin?”

Strike muisti vain hatarasti, mitä oli tapahtunut sen jälkeen, kun hän oli yrittänyt antaa nyrkistä eräälle epäilylle hotelli Staffordissa – se ei ollut johtunut alkoholista vaan siitä, että raivo oli sokaissut hänet.

”No emme varsinaista porttikieltoa, mutta yritäpä vielä mennä sinne niin näet, miten lämpimän vastaanoton saat”, sanoi Robin ja noukki yhden viimeisistä oliiveista, jotka oli tuotu heidän ensimmäisten drinkkiensä mukana. Strike oli jo syönyt kaikki perunalastut.

”Charlotten isällä oli lampaita”, Strike sanoi, ja Robin tunsi hienoista uteliaisuutta, joka hänessä heräsi aina Striken mainitessa entisen kihlatunsa – mitä ei tapahtunut juuri koskaan.

”Niinkö?”

”Joo, Arranissa”, Strike sanoi. ”Hänellä oli siellä valtava talo, jossa hän asui kolmannen vaimonsa kanssa. Leikki isäntää. Varmaankin verovähennysten takia. Ne olivat häijyn näköisiä piruja – lampaat siis. En muista mitä rotua. Mustavalkoisia. Valtavat sarvet ja keltaiset silmät.”

”Kuulostaa Jacob-rodulta”, Robin sanoi ja Striken virneen nähdessään lisäsi: ”Meillä oli kotona vessassa vino pino *Lampaanhoidon* numeroita, joten tunnen rodut hyvin. Millaista Arranissa oli?”

Oikeasti hän tarkoitti: ”Millainen Charlotten perhe oli?”

”Nättiä, sen verran kuin muistan – kävin talossa vain kerran. Toista kertaa minua ei kutsuttu. Charlotten isä vihasi minua sydämensä pohjasta.”

”Miksi?”

Strike nakkasi cocktaillasinsa tyhjäksi ennen kuin vastasi.

”No, syitä oli useita, mutta listan kärjessä taisi olla se, että hänen vaimonsa yritti vietellä minut.”

Robinilta pääsi pöyristynyt huudahdus.

”Joo. Taisin olla kaksikymmentäkaksi tai -kolme. Hän oli ainakin nelikymppinen. Hyvännäköinen, jos tykkää kokkeliriu’uista.”

”Miten... mitä...?”

”Menimme Arraniin viikonlopuksi. Šeherazade – se oli äitipuolen nimi – ja Charlotten isä olivat kovia ryyppäämään. Ja varmaan puolella lähisukulaisista oli huumeongelmia, kaikilla sisarpuolilla ja velipuolilla.

”Ruoan jälkeen istuttiin ja juopoteltiin. Minä en alun alkaenkaan kelvannut Charlotten isälle. Hän toivoi siniveristä vävyä. Charlotte ja minut pantiin nukkumaan eri huoneisiin ja vieläpä eri kerroksiin.

”Nousin ullakkohuoneeseeni aamukahden kieppeillä, riisuuduin, rojahdin sänkyyn räkäkännissä, sammutin lampun ja parin minuutin päästä ovi avautui. Luulin tietysti, että Charlotte oli tullut. Huoneessa oli säkkipimeää. Tein tilaa, ja hän kävi viereeni –”

Robin huomasi leukansa lokahtaneen ja sulki suunsa.

”– nakuna. Minulla ei vielääkään sytyttänyt – olin juonut melkein pullollisen viskiä. Hän, tuota, tarttui minuun, tiedäthän mistä –”

Robin painoi käden suulleen.

”– ja me suutelimme, mutta vasta kun hän kuiskasi korvaani huomaneensa minun katselleen hänen tissejään, kun oli kumartunut kohentamaan takkatulta, minä tajusin, että olin sängyssä talon emännän kanssa. En ollut katsellut hänen tissejään, vaikkei sillä olekaan tässä asiassa mitään merkitystä. Olin valmistautunut ottamaan hänestä kiinni. Hän oli sika-humalassa ja pelkäsin, että hän kaatuu, kun heittää uutta klapia tuleen.”

”Miten ratkaisit tilanteen?” Robin kysyi sormiensa välistä.

”Ponnaahdin sängystä kuin tuli perseen alla”, Strike sanoi, ja Robin alkoi taas nauraa. ”Törmäsin pesupöytään, kaadoin sen ja rikoin valtavan viktoriaanisen kannun. Hän vain tirskuu. Sain vaikutelman, että hän oletti minun palaavan sänkyyn, kunhan pääsisin järkytyksestäni. Etsin pimeässä kalsareitani, ja yhtäkkiä Charlotte avasi oven.”

”Voi hurja.”

”Joo, hän ei suinkaan ilahtunut nähdessään äitipuolensa ja minut alasti samassa makuukamarissa”, Strike sanoi. ”Oli kiikun kaakun, kumman meistä hän halusi tappaa. Sir Anthony heräsi naisten huutoihin. Hän rynni portaat ylös brokadiaamutakissaan, mutta hän oli niin kiukkuinen,

ettei ollut sitonut sitä kunnolla. Hän sytytti valot, pysähtyi kävelykeppi kädessä eikä huomannut, että hänen heppinsä roikkui näkösellä, ennen kuin vaimo huomautti asiasta.”

”Anthony, nahkahaulikko näkyy.”

Nyt Robin nauroi niin kovaa, että Strike joutui odottamaan, kunnes hän rauhoittui, ennen kuin jatkoi tarinaa. Vähän matkan päässä heidän pöydästään baarijakkaralla istuva harmaapäinen herra katsoi Robinia pieni virne huulillaan.

”Mitä seuraavaksi tapahtui?” Robin kysyi hengästyneesti ja kuivasi silmiään minilautasliinalla, joka oli tuotu juoman mukana.

”Muistaakseni Šeherezade ei viitsinyt pahemmin selitellä. Hän näytti pitävän koko toilausta hauskana. Charlotte yritti käydä hänen kimpuunsa, ja minä pitelin Charlottea, ja sir Anthony näytti ajattelevan, että minä olin syypää, koska en ollut lukinnut huoneeni ovea. Charlotte kallistui hiukan samalle kannalle. Mutta lapsuuteni talonvaltaajaäidin kanssa ei ollut valmistanut minua aristokraattien tapoihin. Sanoisin, että vallatuissa taloissa käyttäydyttiin kaiken kaikkiaan paremmin.”

Strike kohotti kättään merkiksi hymyilevälle tarjoilijalle, että he olivat valmiit tilaamaan lisää juotavaa, ja Robin, jonka kylkiluita aristi nauramisesta, nousi tuoliltaan.

”Vessa kutsuu”, hän sanoi hiljaa, ja jakkaralla istuvan harmaatukkaisten herran katse seurasi häntä hänen kävellessään baaritiskin ohi.

Cocktailit olivat olleet pieniä mutta väkeviä, eikä Robin, joka vietti huomattavan osan elämästään lenkkarit jalassa varjostuskeikoilla, ollut viime aikoina tottunut kulkemaan korkokengissä. Hänen oli tartuttava lujasti kaiteeseen laskeutuessaan punaisen kokolattiamaton peittämiä portaita naistenhuoneeseen, joka oli ylellisempi kuin yksikään, jossa hän oli käynyt. Sisustuksen pääväri oli mansikkamacaron-leivoksen hillitty vaaleanpunainen. Pyöreät pesualtaat olivat marmoria, sohva oli verhoiltu sametilla ja seinämaalaukset esittivät nymfejä seisomassa lumpeenlehtien täyttämässä lammessa.

Pissattuaan Robin oikaisi mekkoa ja tarkisti peilistä ripsiväriänsä olettaen sen valuneen, olihan hän nauranut makeasti. Käsii pestessään hän mietti Striken äsken kertomaa tarinaa. Niin koominen kuin se hänestä olikin, se oli myös hieman pelottava. Robin oli etsivänurallaan kohdannut hyvin monenlaisia inhimillisiä oikkuja, joista monet olivat seksuaalisia, mutta toisinaan hän tunsi olevansa kokematon ja rajoittunut verrattuna

muihin saman ikäisiin naisiin. Robinilla ei ollut minkäänlaista omakoh-
taista kokemusta eroottisten seikkailujen hurjimmista puolista. Hänellä
oli ollut elämässään vain yksi seksikumppani, ja hänellä oli tavallistakin
enemmän syitä toivoa voivansa luottaa ihmiseen, jonka kanssa menisi sän-
kyyn. Keski-ikäinen mies, jolla oli vasemman korvan alla valkopälvi, oli
väittänyt oikeussalissa yhdeksäntoistavuotiaan Robinin kutsuneen hänet
hämärään portaikkoon seksi mielessä. Mies oli myös väittänyt kurista-
neensa Robinia, kunnes tämä menetti tajuntansa, koska Robin oli sano-
nut pitävänsä ”rajusta” seksistä.

”Minusta tuntuu, että seuraavaksi lasissani pitää olla pelkkää vettä”,
Robin sanoi viisi minuuttia myöhemmin istuutuessaan taas Strikea vasta-
päättä. ”Cocktaileissa on isosti potkua.”

”Liian myöhäistä”, Strike sanoi, kun tarjoilija laski uudet lasit heidän
eteensä. ”Maistuisiko kolmioleipä? Vastapainoksi alkoholille.”

Strike ojensi ruokalistan Robinille. Hinnat olivat tyrmistyttäviä.

”Ei, kuule –”

”En olisi kutsunut sinua Ritziin ellen olisi valmis kaivamaan kuvetta”,
sanoi Strike ja heilautti kättään kaaressa. ”Olsin tilannut kakun, mutta –”

”Ilsa on jo tilannut sen huomisillaksi”, Robin arvasi.

Seuraavana iltana ystävät, joihin myös Strike kuului, juhlisivat Robinin
synttäreitä heidän yhteisen ystävänsä järjestämällä päivällisillä.

”Joo. Minun ei ollut lupa kertoa, joten esitä yllättynyttä. Keitä on
tulossa?” Strike kysyi. Hän oli hiukan utelias kuulemaan, osallistuisiko
tilaisuuteen hänelle vieraita ihmisiä, eritoten miehiä.

Robin luetteli pariskuntien nimet.

”...ja sinä ja minä”, hän sanoi lopuksi.

”Kuka Richard on?”

”Maxin uusi miesystävä”, Robin vastasi. Max oli hänen kämppis-
vuokraisäntänsä, näyttelijä joka oli antanut yhden huoneen vuokralle,
koska ei muuten selvinnyt asuntolainan lyhennyksistä. ”Olen alkanut
mieltiä, olisiko minun aika muuttaa pois Maxin luota”, Robin lisäsi.

Tarjoilija tuli, ja Strike tilasi heille kolmioleivät ennen kuin käänsi kat-
seensa takaisin Robiniin.

”Miksi ajattelet muuttaa pois?”

”No siitä tv-sarjasta, jossa Max esiintyy, maksetaan tosi hyvin, ja siitä
tilattiin äsken toinen kausi, ja hän ja Richard näyttävät kovasti kiinty-
neen toisiinsa. En halua odottaa, kunnes hän pyytää minua muuttamaan.

Lisäksi” – Robin joi uutta cocktailiaan – ”olen nyt kolmekymmentävuotias. Eikö sinustakin minun ole aika asua yksin?”

Strike kohautti olkapäitään.

”Minä en katso, että asiat pitäisi hoitaa tiettyyn määräaikaan mennessä. Se on enemmän Lucyn heiniä.”

Lucy oli sisko, jonka kanssa Strike oli asunut suurimman osan lapsuudestaan, koska heillä oli yhteinen äiti. Strike ja Lucy olivat yleensä täysin eri mieltä elämän iloista ja velvollisuuksista. Lucy huolestutti, että Strike, joka oli lähes neljäkymmentävuotias, asui edelleen yksin vuokrataksiossa toimistonsa yläpuolella ilman vakauttavia velvoitteita – vaimoa, lapsia, asuntolainaa, vanhempainyhdistyksiä ja naapuruston pakollisia pikkujouluja – joita heidän äitinsäkin oli häikäilemättömästi karttanut.

”No, mielestäni minun on korkea aika hankkia oma kämpä”, Robin sanoi. ”Minun tulee ikävä Wolfgangia, mutta –”

”Ketä Wolfgangia?”

”Maxin mäyräkoiraa”, vastasi Robin yllättyneenä Striken terävästä äänensävyistä.

”Ai... luulin että olet kiinnostunut jostain saksalaisesta hepusta.”

”Hah... en”, Robin sanoi.

Nyt hän tunsii olevansa oikeasti humalassa. Toivottavasti kerrosleivästä olisi apua.

”En”, hän toisti. ”Ei ole Maxin tapaista yrittää järkätä minulle saksalaista seuraa. Täytyy sanoa että on mukavaa vaihteeksi niin päin.”

”Yrittävätkö monet järkätä sinulle saksalaista seuraa?”

”Eivät saksalaista, mutta... No tiedäthän sinä millaista se on. Vanessa patistaa minua Tinderiin, ja serkkuni Katie haluaa esitellä minulle jonkun ystävänsä, joka on vähän aikaa sitten muuttanut Lontooseen. Häntä kutsutaan Axemaniksi.”

”Axemaniksi?” Strike toisti.

”Kyllä, koska hänen nimensä on... Se muistuttaa jotenkin Axemania. En muista mikä se on”, sanoi Robin elehtien epämääräisesti. ”Hän on eronnut äskettäin, joten Katien mielestä me olemme kuin luodut toisillemme. En oikein ymmärrä, miksi kaksi ihmistä muka sopii yhteen vain siksi, että kumpikin on sössinyt avioliittonsa. Sanoisin pikemminkin päinvastoin –”

”Et sinä avioliittoasi sössinyt”, Strike keskeytti.

”Sössinpäs”, Robin sanoi. ”En olisi saanut mennä naimisiin Matthewin kanssa. Liitto oli soppa, joka aikaa myöten vain paheni.”

”Hän oli se, jolla oli suhde.”

”Mutta minä olin se, joka ei halunnut olla hänen kanssaan. Minä olin se, joka yritti erota jo häämatkalla ja sitten jänisti –”

”Niinkö?” kysyi Strike, jolle tämä oli uutta tietoa.

”Kyllä”, Robin vastasi. ”Tiesin sisimmässäni, että olin tehnyt virheen...”

Hän palasi mielessään Malediiveille niihin hyvin lämpimiin öihin, jolloin hän oli Matthewin nukkuessa kävellyt yksin valkoisella hiekkarannalla heidän huvilansa edustalla. Silloin Robin oli kysynyt itseltään, oliko hän rakastunut Cormoran Strikeen.

Leivät tuotiin, ja Robin pyysi vettä. He söivät hetken aikaa vaitonaisina, kunnes Strike sanoi:

”Minä en menisi Tinderiin.”

”*Sinäkö* et menisi, vai minunko ei pitäisi mennä?”

”Sekä että”, Strike vastasi. Hän oli syönyt yhden voileivän ja aloitti toista ennen kuin Robin oli haukannut kahta suupalaa. ”Meidän työsämme ei ole fiksua tuoda itseään esiin verkossa.”

”Juuri niin sanoin Vanessalle”, Robin vahvisti. ”Mutta hän sanoi, että voisin käyttää valenimeä, kunnes ihastuisin johonkuhun.”

”Mikään ei herätä niin lujaa luottamusta kuin valehdella oma nimensä”, Strike sanoi, ja Robin nauroi taas.

Strike tilasi uudet cocktailit eikä Robin vastustellut. Baarissa oli nyt enemmän väkeä kuin heidän tullessaan, puheensorina oli voimistunut ja kattokruunuista riippuvien kristallien ympärillä oli samea valosseppele. Robin tunsu nyt yleistä kiintymystä kaikkia salissa olevia kohtaan – samppanjalasien ääressä hiljaa keskustelevalta iäkkäältä pariskunnasta ututteriin valkotakkisiin baarimestareihin ja harmaapäiseen herraan, joka hymyili Robinille tämän katsellessa ympärilleen. Ennen kaikkea hän piti Cormoran Strikesta, joka tarjosi hänelle ihanan, mieleenpainuvan ja kalliin syntymäpäiväillan.

Strike, joka ei todellakaan ollut tiiraillut Šeherezade Campbellin rintoja silloin vuosia sitten, yritti parhaansa mukaan osoittaa samanlaista kohteliaisuutta työtoverilleen, mutta tämä ei ollut koskaan näyttänyt hänestä näin viehättävältä: Robin punoitti hehkeänä alkoholista ja naurusta ja hänen hunajanväriset hiuksensa kiilsivät kullanhohtoisen kattokuvun valossa. Kun Robin yhtäkkiä kumartui poimimaan lattialta jotain, opaaliiripuksen alapuolella avautui syvään uurrettu kaula-aukko.

”Hajuvesi”, Robin sanoi ja suoristautui nostettuaan syliinsä pienen violetin paperikassin, jossa oli Striken antama lahja. ”Haluan kokeilla sitä.”

Hän avasi nauhan ja käärepaperin ja otti esiin kulmikkaan valkoisen pullon, ja Strike katseli, kun Robin suihkautti pikkuisen kumpaankin ranteeseen ja sitten – Strike pakotti katseensa sivuun – rintavakoon.

”Ihanaa”, Robin sanoi rannetta nuuhkaisten. ”Kiitos.”

Strike haistoi hajuveden tuoksun. Hänen hajuaistinsa oli jonkin verran heikentynyt monivuotisesta tupakoinnista, mutta hän erotti ruusut ja myskin vivahteen, mistä hänelle tuli mieleen auringon lämmittämä iho.

Tuotiin uudet cocktailit.

”Hän taisi unohtaa minun veteni”, sanoi Robin ja siemaisi Manhattania. ”Tämän täytyy jäädä minun viimeisekseni. Pidän enää ani harvoin korkokenkiä enkä välittäisi lentää parställeni Ritzissä.”

”Minä tilaan sinulle taksin.”

”Olet jo törsännyt tarpeeksi.”

”Meillä menee hyvin, rahamielessä”, Strike sanoi. ”Vaihteeksi.”

”Tiedetään. Eikö olekin mahtavaa?” Robin huokaisi. ”Meillä on oikeasti saldo reilusti plussan puolella ja vaikka millä mitalla töitä tiedossa... Strike, me *menestymme*”, hän sanoi säteillen, ja Strike huomasi itsekin säteilevänsä.

”Kuka olisi arvannut?”

”Minä olisin”, Robin sanoi.

”Kun tutustuimme, minä olin käytännössä peeaa, nukuin toimistolla telttasängyssä ja minulla oli yksi asiakas.”

”Entä sitten? Minä pidin siitä, ettet ollut antanut periksi”, sanoi Robin, ”ja minä näin, että olet tosi taitava työssäsi.”

”Mistä sinä muka sen näit?”

”No seurasinhan minä mitä sinä teit.”

”Muistatko kun toit tarjottimella kahvia ja keksejä?” Strike kysyi. ”Minulle ja John Bristowille sinä ensimmäisenä aamuna? En käsittänyt mistä sinä ne loihdit. Se oli kuin taikatempu.”

Robin naurahti.

”Minä pyysin siltä alakerran tyypiltä.”

”Ja sinä sanoit ’me’. ’Ajattelin, että kun *me* kerran olemme tarjonneet asiakkaalle kahvia, sitä olisi paras olla saatavilla.”

”Sinulla on hyvä muisti”, Robin sanoi yllättyneenä siitä, että Strike muisti hänen sanansa täsmälleen.

”No joo... sinä et ole... tavallinen ihminen”, Strike sanoi.

Hän otti käteen lähes tyhjän lasinsa ja kohotti sitä.

”Striken ja Ellacottin etsivätoimistolle! Ja hyvää kolmekymmentävuotispäivää.”

Robinkin otti lasin käteen, kilautti ja joi sen tyhjäksi.

”Voi hitto, Strike. Katso mitä kello on”, Robin sanoi yhtäkkiä vilkaisuun rannettaan. ”Minun pitää nousta viideltä varjostamaan neiti Jonesin miesystävää.”

”Joo, okei”, sanoi Strike, joka olisi ilomielin istunut mukavalla tuolillaan vielä pari tuntia, kylpenyt kullankeltaisessa valossa ja nuuhkinut pöydän yli leijuvia ruusun ja myskin tuoksuja. Hän viittasi tarjoilijaa tuomaan laskun.

Kuten oli odottanut, Robin käveli korkeilla koroillaan hyvin huterasti baarin läpi, ja häneltä meni aivan liian kauan löytää takin numerolappu käsilaukun pohjalta.

”Pitelisitkö tätä?” hän kysyi Strikelta ja ojensi parfyymikassin haroosaan tavaroitaan käsilaukusta.

Kun Robin oli saanut takkinsa, Striken oli autettava se hänen päälleen.

”Olen aika seilissä”, Robin mumisi ottaessaan pienen violetin kassin takaisin ja osoitti muutaman sekunnin kuluttua olevansa oikeassa: hän astui toisen korkonsa linttaan verenpunaisella pyöreällä matolla, joka peitti aulan marmorilattiaa keskeltä, ja horjahti sivuttain. Strike sai hänestä kiinni ja piti kättään hänen vyötäröllään ohjatessaan hänet pyöröovien viereisestä tavallista ovesta, koska ei uskonut Robinin selviävän pyöröoivista.

”Sori”, Robin sanoi heidän astellessaan varovasti Ritzin julkisivun jyrkkiä kiviportaita alas. Striken käsi oli edelleen Robinin vyötäisillä. Robinista tuntui hyvältä, kun vierellä oli mukava, lämmin Strike. Osat olivat vaihtuneet – yleensä Robin oli tukenut Strikea kun Striken oikea jalan-tynkä oli kieltäytynyt kannattelemaasta hänen painoaan jonkin harkitsemattoman ylikuormituksen jälkeen. Strike piteli Robinia niin tiukasti, että Robinin pää melkein lepäsi hänen rintaansa vasten, ja Robin haistoi partaveden, jota Strike oli hieraissut leukaansa tätä juhlahetkeä varten, haistoi sen jopa pinttyneen tupakanhajun läpi.

”Taksi”, Strike sanoi osoittaen, kun musta taksi liukui heitä kohti.

”Strike”, Robin sanoi nostaen katseensa Strikeen.

Robin oli aikonut kiittää, sanoa että ilta oli ollut ihana, mutta kun heidän katseensa kohtasivat, hänen suustaan ei tullut sanaakaan. Pienen-

pienen hetken ajan kaikki heidän ympärillään sameni kuin he olisivat seisseet hidastetun pyörremyrskyn keskellä, kehräävien autojen valojen, ohikulkevien jalankulkijoiden ja pilvien täplittämän taivaan tornadon keskellä, missä vain Robinin ja Striken kosketukset ja hajut olivat todellisia, ja Strike, katsoessaan Robinin ylös kääntämiin kasvoihin, unohti tuolla hetkellä kaikki lujat päätöksensä, jotka olivat pidätelleet häntä lähes viisi vuotta ja kumartui lähes aavistuksenomaisesti niin, että hänen suunsa lähestyi Robinin huulia.

Mutta Robinin ilme muuttui tahattomasti onnellisesta pelokkaaksi. Strike näki sen ja suoristautui oitis. Ja ennen kuin kumpikaan ehti oikein tajuta mitä oli tapahtunut, lähetin moottoripyörän arkinen pärinä kuulutti maailman palaavan raiteilleen. Pyörremyrsky oli ohi ja Strike ohjasi Robinia kohti taksin avointa ovea. Robin kellahti tukevan penkin selkänojaa vasten.

”Öitä”, Strike sanoi. Ovi ehti jo sulkeutua ja taksi lähteä liikkeelle ennen kuin häkeltynyt Robin osasi sanoa, oliko hän ennen kaikkea järkyttynyt, riemukas vai pahoillaan.

*Oi, sydämeni, kuule minua,
sa osuuteni ikuisuudesta!*

Maria Jane Jewsbury
Sydämelleni

Ritzissä vietettyä iltaa seuranneet päivät Robin oli levoton ja jännittynyt. Hän ymmärsi oikein hyvin Striken esittäneen sanattoman kysymyksen ja ymmärsi itse vastanneensa siihen niin ikään sanattomasti ”ei” paljon jyrkemmin kuin olisi vastannut, ellei olisi ollut uitettu bourbonissa ja vermutissa eikä kysymys olisi ollut niin odottamaton. Nyt Strike käyttäytyi tavallista pidättyväisemmin ja väkinäisen reippaasti ja vältti määrätietoisesti kaikkia henkilökohtaisia puheenaiheita. Tuntui että muurit, jotka olivat viiden yhteistyövuoden mittaan kaatuneet, oli pystytetty uudelleen. Robin pelkäsi loukanneensa Strikea eikä suinkaan aliarvioinut sitä, miten paljon vaati loukata niin hiljaisen itsevarmaa ja talttumatonta miestä kuin hänen kollegansa.

Strike puolestaan rypi itsesyytöksissä. Hän ei olisi saanut tehdä sitä ajattelematonta, kesken jäänyttä aloitetta: eikö hän muka ollut jo kuukausia aiemmin tullut siihen tulokseen, että suhde työtoverin kanssa oli silkka mahdottomuus? He olivat liian paljon yhdessä, yritys sitoi heidät juridisesti toisiinsa ja ystävyys oli hänelle liian arvokasta vaarantaa, joten miksi hän oli niiden ylihintaisten cocktailien kullankeltaisessa hehkussa heittänyt yli laidan kaikki hyvät päätökset ja antanut myöten voimakkaalle mielijohteelle?

Itsesyytöksiin sekoittui vielä epämiellyttävämpiä tunteita. Totuus oli, että naiset eivät juuri koskaan torjuneet Strikea, koska hän oli poikkeuksellisen hyvä ihmistuntija. Hän ei ollut ennen tehnyt aloitetta olematta varma siitä, että se oli tervetullut, eikä yksikään nainen ollut taatusti reagoinut kuten Robin: hätäantymällä, minkä Strike huonoimpina hetkinään arveli osoittaneen inhoa. Striken nenä ei ollut suora, hän oli ylipainoinen ja jalkapuoli, ja hänen tumma, tuuhean kihara tukkansa muistutti koulukavereiden sanoin häpykarvoja, mutta se ei ollut koskaan estänyt

häntä vetämästä puoleensa upeita naisia. Mieskaverit, joiden silmissä etsivän seksikkyyks oli likimain näkymätöntä, olivat itse asiassa usein katkerina hämmästellleet Striken onnistunutta sukupuolielämää. Mutta kenties oli sietämättömän omahyväistä ajatella, että vetovoima, jota aiemmat naisystävät olivat tunteneet häneen, oli tallella, vaikka hänen aamuyskänsä jatkuvasti paheni ja tummanruskeiden hiusten joukkoon alkoi ilmestyä harmaita.

Vielä ikävämpi ajatus oli se, että hän oli tulkinut Robinin tunteet aivan väärin vuosien varrella. Hän oli otaksunut, että Robinin hienoinen vaivautuneisuus niinä hetkinä, jolloin he olivat joutuneet läheiseen fyysiseen tai emotionaaliseen kosketukseen, juontui samasta syystä kuin hänen omansa: päätöksestä olla lankeamatta kiusaukseen. Robinin torjuttua ääneti hänen suudelmansa Strike oli päivien ajan käynyt läpi tapahutumia, joiden oli luullut todistavan viehätyksen olleen molemminpuolista, oli palannut yhä uudestaan siihen seikkaan, että Robin oli häissään keskeyttänyt ensimmäisen tanssinsa, hylännyt Matthewin tanssilattialle ja rientänyt Striken perään. Robin ja Strike olivat halanneet hotellin portaiden yläpäässä, ja kun Strike oli rutistanut hääpukuista Robinia, hän olisi voinut vannoa kuulleensa tämän mielessä saman vaarallisen ajatuksen kuin omassa päässään: Karataan, seuraamuksista viis. Oliko hän kuvitellut omiaan?

Ehkä hän oli. Ehkä Robin oli halunnut karata, mutta ainoastaan Lontooseen, takaisin töihin. Ehkä Robin piti häntä mentorina ja ystävänä mutta ei muuna.

Tässä epäbakaassa, masentuneessa mielentilassa Strike tervehti nelikymmenvuotispäiväänsä. Juhlan kunniaksi syötiin ravintolassa, ja kuten Robinin syntymäpäiväjuhlat, illan järjestivät heidän yhteiset ystävänsä Nick ja Ilsa.

Ravintolassa Robin tapasi ensimmäisen kerran Striken vanhimman ystävän Cornwallista, Dave Polworthin, ja kuten Strike oli aikoinaan ennustanut, Robin ei pitänyt hänestä. Polworth oli pienikokoinen ja puhelias, kommentoi negatiiviseen sävyyn kaikkea mahdollista Lontooseen liittyvää ja viittasi naisiin, myös heidän tarjoilijaansa, ”sutturoina”. Robin, joka istui Strikea vastapäätä pöydän toisessa päässä, yritti huomattavan osan illasta rupertella Polworthin vaimon Pennyn kanssa, jonka tärkeimmät puheenaiheet olivat hänen kaksi lastaan, se miten kallista kaikki oli Lontoossa ja millainen törppö hänen miehensä oli.

Robin oli ostanut Strikelle syntymäpäivälahjaksi harvinaisen Tom Waitsin esikoisalbumin *Closing Timen* koepainoksena ilmestyneen vinyylilevyn. Robin tiesi, että Waits oli Striken lempiartisti, ja Robinin paras muisto tuolta illalta oli Striken vilpittömän yllättynyt ja ilahtunut ilme hänen avattuaan lahjan. Robin oli jälleen aistivinaan Strikesta tuttua lämpöä, kun tämä kiitti häntä, ja hän toivoi lahjan välittävän viestin, ettei nainen, joka pitäisi Strikea vastenmielisenä, olisi nähnyt vai-vaa etsiäkseen lahjan, josta tiesi tämän pitävän. Robin ei arvannut, että Strike mietti, pitikö Robin häntä ja kuusikymmentäviisivuotiasta Wait-sia ikätovereina.

Viikko Striken syntymäpäivän jälkeen etsivätoimiston pitkäaikai-sin avustaja Andy Hutchins irtisanoutui. Se ei tullut täydellisenä yllätyk-senä. Vaikka hänen MS-tautinsa oli remissiossa, työ alkoi käydä voimille. Andyille pidettiin läksiäiset pubissa. Niihin osallistuivat kaikki avustajat paitsi Sam Barclay, joka oli vetänyt lyhyemmän korren ja varjosti parhail-laan erästä henkilöä West Endissä.

Striken ja Hutchinsin juttellessa työasioista pubin toisessa päässä Robin keskusteli heidän uusimman avustajansa Michelle Greenstreetin kanssa, jota he puhuttelivat Midgeksi tämän omasta pyynnöstä. Midge oli pal-vellut aiemmin Manchesterin poliisissa. Hän oli pitkä, hoikka ja erittäin timmi kuntosalifanaatikko. Hänellä oli lyhyt, taakse kammattu tumma tukka ja sirkeät harmaat silmät. Robin oli jo tuntenut hieman alem-muutta, kun oli nähnyt Midgen sikspäkin tämän kurkottaessa kaapin ylimmältä hyllyltä mappia, mutta hän mieltä Midgen mutkattomuuteen ja siihen, ettei tämä näyttänyt pitävän itseään Robinia parempana, vaikka Robin oli toimistossa ainoa, joka ei ollut entinen poliisi tai sotilas. Tänä iltana Midge uskoutui Robinille ja kertoi, että riitaisa ero kumppanista oli tärkeä syy siihen, miksi hän oli muuttanut Lontooseen.

”Oliko eksäkin poliisi?” Robin kysyi.

”Ei. Se mimmi vaihtoi työpaikkaa parin kuukauden välein”, Midge sanoi äänessään aimo annos katkeruutta. ”Hän on aliarvostettu nero, joka vielä joko kirjoittaa bestsellerin tai maalaa taulun, josta hän saa Turner-palkinnon. Minä olin päivät töissä ja tienasin rahaa laskujen maksami-seen, ja hän pysyi kotona ja haaskasi aikaa netissä. Minä katkaisin välit, kun löysin hänen deittiprofilinsa Zooskista.”

”Voi miten kurjaa”, Robin harmitteli. ”Minun avioliittoni päättyi, kun löysin timanttikorvakorun meidän sängystämme.”

”Joo, Vanessa kertoi”, vastasi Midge, jota oli suositellut toimistolle Robinin poliisiystävä Vanessa. ”Hän kertoi myös, ettet sinä hölmö ottanut sitä.”

”Minä olisin pantannut sen”, kähisi firman sihteeri Pat Chauncey liittyen yllättäen keskusteluun. Pat oli roheäänen 57-vuotias, jolla oli noenmusta tukka ja vanhan norsunluun väriset hampaat. Hän poltti ketjussa silloin kun ei ollut toimistolla, ja siellä ollessaan hän imi lakkaamatta sähkösavuketta. ”Minä sain yhdeltä naiselta postissa eksäni alkkarit. Hävytön lehmä.”

”Oikeasti?” Midge ihmetteli.

”Jo vain”, Pat mörisi.

”Mitä sinä teit?” Robin kysyi.

”Kiinnitin ne nastoilla oveen, jotta ukkoni näki ne ensimmäiseksi tullessaan töistä kotiin”, Pat sanoi. Hän imi sähkösavuketta syvään ja jatkoi: ”Ja lähetin sille lehmälle jotain, mitä hän ei ikinä unohtaisi.”

”No mitä?” Robin ja Midge kysyivät yhteen ääneen.

”Viis siitä”, Pat vastasi. ”Mutta sanotaan vaikka niin, että sitä ei olisi helppo levittää paahtoleivälle.”

Naisten vallaton nauru sai Striken ja Hutchinsin kääntämään päätään. Strike katsoi Robinia silmiin eikä Robin välttänyt katsetta vaan virnisti. Strike tunsu sen jälkeen olonsa hieman iloisemmaksi kuin aikoihin.

Andyn lähtö oli ajanut etsivätoimiston valitettavan tuttuihin ongelmiin, koska heillä oli useita aikaa vieviä toimeksiantoja. Ensimmäinen ja pitkäaikaisin oli asiakas, jolle he olivat keksineet lempinimen neiti Jones ja joka halusi toimiston keräävän törkyä entisestä miesystävästään. Neiti Jonesilla oli käynnissä kiivas huoltajuuskiista pienestä tyttärestään. Neiti Jones oli hyvännäköinen ruskeaverikkö ja lähes kiusallisen ihastunut Strikeen. Striken itsetunto olisi kenties saanut kaivattua vahvistusta siitä, miten häpeämättömästi neiti Jones häntä liehakoi, ellei häntä olisi läpeensä tympinyt se, kuinka etuoikeutetusti ja toisaalta ruikuttavasti neiti Jones käyttäytyi.

Heidän toinen asiakkaansa oli myös varakkain: amerikanvenäläinen miljardööri, joka asui vuoroin Moskovassa, New Yorkissa ja Lontoossa. Hänen talostaan South Audley Streetiltä oli äskettäin kadonnut pari erittäin arvokasta taide-esinettä. Murtohälytyn ei ollut lauennut. Asiakas epäili syylliseksi Lontoossa asuvaa poikapuoltaan ja halusi nuoren miehen kiinni rysän päältä, mutta kielsi kertomasta asiasta poliisille tai vaimol-

leen, jolla oli taipumus pitää työtöntä bilettäjäjälkeläistään väärinymmärrettynä hyveellisyyden perikuvana. Nyt talon kaikissa huoneissa oli piilokamerat, joiden kuvaa seurattiin etsivätoimistolla. Lisäksi varjostettiin poikapuolta, joka toimistolla tunnettiin nimellä Pitkäkynsi, siltä varalta että hän yrittäisi myydä talosta kadonneen Fabergé-lippaan tai hellenistisellä kaudella veistetyin Aleksanteri Suurta esittävän pystin.

Viimeisin toimeksianto oli saanut salanimen Vikittelijä ja oli Robinin mielestä erityisen vastenmielinen. Erään amerikkalaisen uutiskanavan tunnettu ulkomaankirjeenvaihtaja oli äskettäin päättänyt kolmen vuoden suhteen. Entinen miesystävä oli aivan yhtä menestynyt tv-tuottaja. Pian eripuraisen välirikon jälkeen journalisti oli saanut tietää, että ex-kumppani piti edelleen yhteyttä hänen 17-vuotiaaseen tyttärensä, jolle Midge oli antanut lempinimen Sähköysääri. Hoikka ja pitkä, 17-vuotias pitkähiuksinen blondi oli jo päässyt juorupalstoille sekä kuuluisan sukunimensä että valokuvamallikeikkojensa ansiosta. Etsivätoimisto ei ollut vielä löytänyt näyttöä Sähköysäären ja Vikittelijän sukupuolisesta kanssakäymisestä, mutta noiden kahden tavatessa salaa heidän ruumiinkielensä viittasi johonkin aivan muuhun kuin aikuisen ja lapsen väliseen suhteeseen. Tilanne oli saanut Sähköysäären äidin raivon, pelon ja epäluulon valtaan, mikä myrkytti hänen ja tyttären välejä.

Kaikkien helpotukseksi – koska Andyn lähdettyä oli tehty pitkiä päiviä – Strike onnistui joulukuun alussa kaappaamaan erästä kilpailevasta etsivätoimistosta Dev Shah -nimisen entisen lontoolaisen poliisin. Kyseisen toimiston johtajan Mitch Pattersonin ja Striken välinen kauna juontui ajalta, jolloin Patterson oli antanut käskyn varjostaa Strikea. Shahin vastaus kysymykseen ”Miksi haluat lähteä Pattersonin toimistosta?” kuului ”Minä olen kyllästynyt tekemään töitä vittupäille”, ja Strike palkkasi hänet siltä istumalta.

Barclayn tavoin Shah oli naimisissa ja hänellä oli pieni lapsi. Hän oli kumpaakin uutta mieskollegaansa lyhyempi, ja hänen ripsensä olivat niin tuuheat, että Robin luuli niitä tekoripsiksi. Kaikki toimistolla pitivät Devistä: Strike piti hänestä, koska Devillä leikkasi hyvin ja hän laati raportit tunnollisesti; Robin, koska Devillä oli kuiva huumorintaju ja ominaisuus, jota Robin kutsui mielessään mulkkumaisuuden puutteeksi; Barclay ja Midge, koska Shah osoitti heti alkuvaiheessa olevansa joukkuepelaaja, jolla ei ollut ainakaan näkyvää tarvetta jättää toisia avustajia varjoonsa; ja Pat, kuten hän tupakkabassollaan Robinille myönsi tämän ojentaessa